

V spomin.

Ponosno stoje in pokonci stoje
device, aj, breze bele;
v zelenje se prvo in prvi so kras
pomladni baš včeraj odele.

In same stoje sred drugih dreves,
kras prvi prirode zbuje,ne,
in nič ne boje se, da zgodnji jim kras
stro sape ledene, strupene.

Ponoči pa slana ledena gre v vas
med breze prenočit gre tiha:
mladike umrjejo — strl jih je mraz . . .
In mrtev spef tihi gozd diha.

Še dala pomlad bo brezam kras,
odela jih v novo zelenje,
mladike pozeble spominjale nas
pa bodo na mrtvo življenje.

Andrej Rapè.

Orel.

Nad sklodom sivih skal
si sam gospodoval
in meril s perutjo mogočno si zrak,
moj orel ponosni, kraljevi orjak!
Na njih zdaj tožen zreš po svetu,
ki se oživlja v novem cvetu;
perut mogočna krvavi
ne tuje, lastne ti krvi.

Po zlati svobodi srce hrepeni,
ki zgrinja za tabo se v prešle dni;
le želje nosijo te v svet,
ah, v svet, s svobodo zlato odet.
Le želje nosijo te v življenje,
med brate nosi te hrepenenje —
in tja ne moreš orel — kralj,

ni meriti ti zračnih dalj;
za kapljo kaplja ti oteka
krvi — in kje našel bi leka? . . .

Prepad tvoj grob,
a zvon za pokop
bo strel žarečih silni jek,
potokov pogorskih šumeči tek.

A tožbe ni! . . .
Molči, ponosno trpi
na skalnem robu kralj smrtno ranjen,
od strele lovčeve ukanjen;
saj: kar si čas na svetu vstvari,
v plen smrti zopet kdaj podari.

Andrej Rapè.

